

Orgelid (en svo var það nafn, þótt aðeins Harmonium vori) í Arnarþali, var fyrsta orgelid, sem til var á Vestan Hellisheidum, en sumarið 1875 kom nýtt orgel ^{lit} í Eyraþalshöfn og mun haustið byrjaði Þjarni sál. bróðir minn að fara í það, hjá myrri Sylvíu Þorgrímsdóttur (síðar Frískjörge).

Þetta haust, 14. Október, laud Þjarni sál. bróðir minn mér að fara með sér út í Eyraþalshöfn til þess að dölja þar um daginn, meðan hann vori að fara sig og þá í gæðid. Þótt vinfangsefni Þjarna þarum doy vori aðeins einföldustu afinger í Orgelstóla, sat ég sem stéini lostum inni hjá honum allan daginn og hlýddi með athygli og misbilli hrifningu á hris undanfögnu föru, og áður en við fös um það an um kvöldid, komu Þorgrímsdóttur og allar dóttur þeirra, en þá voru þar heima, saman í aðra stofu og sungu fjölda laga fyrir okkur, með undirleik í Píauð frá Ástu Hallgrímsson, yngstu dóttur hjónanna, þá 20 ára að aldri.

Þá stladi hrifningin alveg að gera út og við mig, en þó eigi s'í þó en tekim var fram spíladósin, sem Magnús gamli smíðar gerdi við og kynjasagan en um, en hljóðfori þetta lét blóð af sjálfu sér og heli í hreyt að það vori til um í dag, þótt ekri hafi mér tekist að hafa uppi þvi eða herra þá síðan það fluttist til Eyraþalshöfn. Móg hljóðfori heli í hreyt síðan og af ymrum gerðum, en ekker þeirra heli heillad svo huga minn, sem þetta litla, fönfagna hljóðfori og 14. Okt. 1875 mun í galdri gleyma. Hann er og vandra mér sína minni lagastur þeirra mögu riddelu daga en í dvaldi í Eyraþalshöfn í þau 16 ár en í var þar.